

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Chmelíka, Ph.D., a soudců JUDr. Martiny Vršanské a Mgr. Pavla Hradeckého **ve věci oprávněných a) [REDACTED] a b) [REDACTED]**, ze společnosti Moorfields Corporate Recovery LLP, se sídlem EC2V 7RS Londýn, Wood Street 88, Spojené království Velké Británie a Severního Irska jako soudem ustanovených likvidátorů společnosti GBI INVESTMENTS LIMITED, reg. no.: 0317619, se sídlem tamtéž, zastoupených JUDr. Pavlem Fráňou, advokátem se sídlem Sokolovská 5/49, Praha 8, **proti povinnému [REDACTED]**, nar. [REDACTED], bytem [REDACTED], [REDACTED], zastoupenému Mgr. Romanem Strakou, advokátem se sídlem Vyskočilova 1481/4, Praha 4, **o návrhu na prohlášení vykonatelnosti rozhodnutí členského státu Evropské unie na území České republiky**, k odvolání povinného proti usnesení Okresního soudu v Pardubicích ze dne 9.5.2016, č.j. 11 EXE 7026/2016-19, **t a k t o :**

- I. Návrh povinného na přerušování řízení se z a m í t á .**
- II. Usnesení okresního soudu se p o t v r z u j e .**
- III. Povinný je povinen oprávněným nahradit náklady odvolacího řízení ve výši 9.401,71 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce oprávněných.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným usnesením okresní soud rozhodl, že rozsudek vydaný Chancery Division in the High Courts of Justice of England and Wales dne 28.7.2014 pod č.j. 6678/2008 se prohlašuje za vykonatelný na území České republiky. Okresní soud takto rozhodl na návrh oprávněných ze dne 5.5.2016, k němuž byl předložen úředně ověřený překlad rozsudku a osvědčení podle článku 54 a 58 nařízení Rady (ES) č. 44/2001 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (nařízení Brusel I). Okresní soud shledal splněnými podmínky článku 38 odst. 1, 39 odst. 1, 41 a 54 nařízení Brusel I. Proto návrhu vyhověl.

Proti usnesení okresního soudu podal odvolání povinný.

Předně namítal, že insolvenční řízení vedené ve Velké Británii ve věci GBI INVESTMENTS LIMITED, v průběhu kterého byli do svých funkcí uvedeni oba oprávnění, bylo zmanipulované a nezákonné. Bylo totiž vedeno pro údajnou pohledávku, která ve skutečnosti neexistuje. Povinný se domáhal toho, aby odvolací soud odmítl uznat účinky zmíněného zmanipulovaného insolvenčního řízení a tudíž aby odmítl uznat oba oprávněné osobami oprávněnými k vymáhání nároku proti povinnému. Podle povinného likvidátoři, jmenovaní ve zmanipulovaném insolvenčním řízení, nebyli aktivně legitimováni již v nalézacím řízení vedeném před anglickým soudem, v němž bylo vydáno rozhodnutí, jehož vykonatelnosti se nyní oprávnění domáhají. Proto nemohou být aktivně legitimovanými ani k vymáhání uvedeného nároku v exekuci.

Druhou námitkou povinného bylo tvrzení, že prohlášení vykonatelnosti rozhodnutí anglického soudu v daném případě brání okolnost, že v osvědčení podle článku 54 nařízení Brusel I předloženém oprávněnými je nesprávně uvedeno datum doručení žaloby povinnému.

Třetí námitkou, kterou povinný vznesl, bylo tvrzení, že se na rozhodnutí anglického soudu nevztahuje nařízení Brusel I, neboť toto rozhodnutí má základ v anglickém insolvenčním právu a tedy jeho vykonatelnost by měla být posuzována na území České republiky podle článku 25 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 1346/2000 o úpadkovém řízení, které odkazuje na články 31-51 Bruselské úmluvy. V nařízení rady o úpadkovém řízení je jiným způsobem definována otázka rozporu s veřejným pořádkem a také při jeho aplikaci lze namítat nedostatek pravomoci nalézacího soudu.

Povinný dále namítal, že rozhodnutí anglického soudu je v rozporu s veřejným pořádkem České republiky, a to z několika důvodů. Jednak proto, že v něm je nedostatečně označen žalovaný, tedy osoba, které jsou povinnosti uloženy, když je označen jen jménem a příjmením. Podle českých procesních předpisů je definováno označení účastníka řízení jiným způsobem. Dále povinný namítal, že rozsudek anglického soudu je v rozporu s veřejným pořádkem České republiky proto, že v průběhu řízení před anglickým soudem bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, neboť mu bylo odepřeno právo na právní pomoc, když anglický soud vůbec nerozhodl o jeho žádosti na ustanovení zástupce a dále mu bylo odepřeno právo jednat v mateřském jazyce. Povinný neovládá anglický jazyk, proto svá podání anglickému soudu činil v českém jazyce a podle jeho názoru anglický soud k těmto

jeho podáním nijak nepřihlížel. Rozhodnutí anglického soudu i listiny v průběhu řízení mu byly doručovány v rozporu s občanským soudním řádem, když mu nebylo doručováno do datové schránky, kterou měl zřízenou. Povinný též namítl, že proti rozhodnutí anglického soudu podal odvolání, které podle jeho názoru bylo podáno včas, ačkoliv v rozhodnutí anglického soudu nebyl o možnosti podat odvolání ani o lhůtě k podání odvolání poučen. Není mu známo, zda anglický soud jeho odvolání eviduje a jakým způsobem s ním naložil, pokud s ním nějak naložil. Podle povinného by neměla být prohlášena vykonatelnost předmětného rozhodnutí anglického soudu dříve, než bude rozhodnuto o jeho odvolání. Povinný poukázal na to, že předmětným rozhodnutím mu bylo uloženo uhradit mimořádně vysokou částku, kterou není schopen uhradit, neboť je nemajetný a vymáhaná částka je extrémně vysoká. V této okolnosti povinný spatřuje rovněž rozpor s veřejným pořádkem České republiky, neboť rozhodnutí anglického soudu jej odsoudilo k plnění, které by pro něj mělo likvidační následky. Konečně povinný namítl, že anglický soud ve věci jednal a rozhodl v jeho nepřítomnosti, ačkoliv se řádně omluvil.

Povinný tedy ze shora popsanych důvodů a s odkazem na článek 34 odst. 1 a 2 nařízení Brusel I navrhoval, aby odvolací soud změnil usnesení okresního soudu a návrh na prohlášení vykonatelnosti zamítl. Pro případ, že by odvolací soud měl v úmyslu napadené usnesení okresního soudu potvrdit, domáhal se povinný, aby byl odvolacím soudem poučen podle § 118a o.s.ř. o tom, jaké skutečnosti má tvrdit a jaké důkazy má předložit pro úspěch ve věci, s tím, že pokud tak odvolací soud nebude postupovat, dojde k porušení jeho procesních práv a legitimního očekávání ohledně výsledku sporu.

V průběhu odvolacího řízení povinný s odkazem na jím podané odvolání navrhl přerušeni řízení do doby rozhodnutí nalézacího soudu o opravném prostředku, a to podle článku 46 nařízení Brusel I.

Povinný též namítl věcnou nepříslušnost krajského soudu k rozhodnutí o odvolání povinného s odkazem na ust. § 104a o.s.ř. Podle povinného z nařízení Brusel I jednoznačně vyplývá, že věcně příslušným soudem v tomto řízení je Okresní soud v Pardubicích. Podle článku 43 odst. 2 nařízení „Opravný prostředek se podává u soudu uvedeného v seznamu v příloze III“. V příloze III je pak uvedeno „v České republice u okresních soudů“. Stejný soud (tj. soud, u něž byl opravný prostředek podán) je pak podle článku 45 odst. 1 nařízení povolán o opravném prostředku rozhodnout („Soud, u něhož byl opravný prostředek podle článku 43 nebo článku 44 podán, zamítne nebo zruší prohlášení vykonatelnosti rozhodnutí pouze na základě důvodů uvedených v článcích 34 a 35. Soud vydá neprodleně rozhodnutí.“). Povinný zdůraznil, že ustanovení nařízení Brusel I mají přednost před o.s.ř. a nedodržením výše uvedeného by bylo porušeno ústavní právo povinného na zákonného soudce.

Oprávnění navrhli jednak zamítnutí návrhu povinného na přerušeni řízení, k takovému postupu podle jejich názoru není důvod. Navrhli také potvrzení napadeného usnesení okresního soudu jako věcně správného. Podle názoru oprávněných v tomto řízení není namístě posuzovat účinky insolvenčního řízení, soud České republiky podle oprávněných není příslušným v nyní projednávané věci tyto účinky hodnotit a musí je vzít na vědomí a vycházet z nich. Oprávnění jsou přesvědčeni, že jsou osobami aktivně legitimovanými k podání návrhu na prohlášení vykonatelnosti.

Žádnou roli také podle oprávněných nehraje chybně uvedené datum doručení žaloby povinnému v osvědčení podle článku 54 nařízení Brusel I. Je evidentní, že se jedná o zjevnou nesprávnost, která by na posouzení vykonatelnosti předmětného rozsudku anglického soudu neměla mít vliv.

Oprávnění souhlasili s postupem okresního soudu, pokud věc posoudil podle nařízení Brusel I, neboť se žádá uznání vykonatelnosti rozhodnutí, které se týká soukromoprávního nároku oprávněných na náhradu škody. Podle oprávněných by na věci nezměnilo nic ani to, kdyby bylo aplikováno příslušné ustanovení článku 25 odstavec 1 Nařízení Rady o úpadkovém řízení. Identifikaci povinného v rozsudku anglického soudu pokládají oprávnění za dostačující, v souladu s postupy a zvyklostmi anglických soudů, s tím, že nemůže způsobit nevykonatelnost ani s přihlédnutím k právnímu řádu České republiky, když z obsahu předmětného rozhodnutí i dalších listin, které oprávnění předložili, je zřejmé, že osobou uvedenou v rozhodnutí anglického soudu jako žalovaný je právě povinný.

Oprávnění pak jsou toho názoru, že zde neexistují důvody, pro které by bylo možno uzavřít, že účinky vykonávaného rozhodnutí by mohly být v rozporu s veřejným pořádkem České republiky. Podle oprávněných povinný ani netvrdí konkrétně, v čem by tento rozpor měl spočívat. Podle jejich názoru nebyla v průběhu řízení před anglickým soudem porušena ani žádná základní procesní práva povinného. Veškeré písemnosti od anglického soudu byly povinnému doručovány s překladem do českého jazyka, postupem podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1393/2007 prostřednictvím Okresního soudu v Pardubicích. Rozsudek anglického soudu byl povinnému doručen 31.1.2015 s překladem do českého jazyka rovněž Okresní soudem v Pardubicích. Podle názoru oprávněných byla v průběhu řízení před nalézacím soudem povinnému s dostatečným předstihem doručena žaloba a veškeré listiny s ní související, tedy měl povinný dostatek času a příležitosti se s obsahem žaloby a tedy s uplatněným nárokem seznámit a vznášet proti němu svou obranu, což také činil. Podání povinného doručená anglickému soudu opatřovali oprávnění pro potřeby anglického soudu na své náklady překladem do anglického jazyka. Kromě toho jsou oprávnění přesvědčeni, že povinný ovládá anglický jazyk, když působil v anglické firmě úpadce GBI INVESTMENTS LIMITED, a jsou také přesvědčeni, že povinný musel přinejmenším v době, kdy bylo vedeno proti němu řízení před anglickým soudem, disponovat finančními prostředky, které mu umožňovaly zajistit si právní pomoc, neboť s nejvyšší pravděpodobností svou funkci v GBI INVESTMENTS LIMITED nevykonával bezplatně. I v případě, že by skutečně povinný byl tak nemajetným, jak tvrdí, pak mohl podle oprávněných využít právní pomoci v České republice prostřednictvím České advokátní komory či Ministerstva spravedlnosti ČR. Povinný podle oprávněných ani netvrdil, že by využil možností, které anglický právní systém žadatelům o bezplatné právní zastoupení poskytuje. Ze skutečnosti, že povinnému nebyl ustanoven advokát na náklady státu v anglickém řízení soudním, podle oprávněných není možno dovodit, že by povinnému bylo upřeno právo na spravedlivý proces.

Odvolací soud předně uvádí, že neshledal důvodu pro přerušení tohoto řízení k návrhu povinného. Podle článku 46 odst. 1 nařízení Brusel I soud, u něhož byl podán opravný prostředek podle článku 43 nebo 44, může na návrh strany, vůči níž je výkon navrhován, řízení přerušit, jestliže byl proti rozhodnutí v členském státě, v němž byl vydán, podán řádný opravný prostředek, nebo jestliže lhůta pro podání takového řádného opravného prostředku ještě neuplynula. Podle citovaného článku nařízení Brusel I odvolací soud může, ale nemusí

řízení přerušit, a to v závislosti na důvodech v návrhu uvedených. Povinný návrh na přerušení řízení odůvodnil tvrzením, že podal proti rozhodnutí anglického soudu odvolání a že neprodleným výkonem rozhodnutí anglického soudu by mu vznikla závažná újma. Odvolací soud v samotném podání odvolání důvod pro přerušení nespatřuje. Pokud povinný tvrdí, že je nemajetný, pak mu prohlášením vykonatelnosti tohoto rozhodnutí stěžít může vzniknout závažná újma. Odvolací soud proto návrh povinného na přerušení řízení zamítl.

Odvolací soud poté přezkoumal usnesení okresního soudu podle § 212a odst. 1, § 254 odst. 6 o.s.ř. a podle článku 45 odst. 1 nařízení Brusel I a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Odvolací soud předesílá, že podle jeho názoru podle § 18 zákona č. 91/2012 Sb. o mezinárodním právu soukromém a procesním měl okresní soud ve věci rozhodnout rozsudkem nikoliv usnesením. Podle odvolacího soudu se však nejedná o tak závažné pochybení, které by mělo vést ke zrušení napadeného usnesení.

K jednotlivým námitkám povinného odvolací soud uvádí následující.

Pokud jde o námitku nepříslušnosti krajského soudu k projednání odvolání proti napadenému usnesení, pak podle odvolacího soudu nejde o námitku věcné, ale funkční příslušnosti krajského soudu, když jde o posouzení otázky, jaký soud má rozhodovat o odvolání proti rozhodnutí okresního soudu o prohlášení vykonatelnosti cizozemského rozhodnutí. V příloze III nařízení Brusel I je pro Českou republiku uveden okresní soud jako soud, u něhož se ve smyslu čl. 43 odst. 2 nařízení Brusel I podává opravný prostředek, a podle čl. 45 nařízení Brusel I má o opravném prostředku rozhodnout soud, u něhož byl opravný prostředek podán. Současně však podle čl. 43 odst. 3 nařízení Brusel I se opravný prostředek projednává v souladu s předpisy upravujícími sporné řízení. Těmito předpisy jsou zejména ustanovení části čtvrté hlavy první občanského soudního řádu o odvolání. Odvolání se podle § 204 odst. 1 o.s.ř. podává k soudu, proti jehož rozhodnutí směřuje, avšak takový soud prakticky nikdy o odvolání nerozhoduje (s výjimkami uvedenými v § 210a o.s.ř., které se týkají pouze usnesení, a to nikdy usnesení ve věci samé). O odvolání proti rozsudku (jímž mělo být v této věci okresním soudem rozhodnuto) tedy okresní soud rozhodnout nemůže. O opravném prostředku podle čl. 45 nařízení Brusel I rozhodují krajské soudy. To ostatně plyne i z četné judikatury Nejvyššího soudu ČR, který opakovaně rozhoduje o dovoláních podaných proti rozhodnutím odvolacích soudů, jimiž tyto odvolací soudy rozhodly o odvoláních proti rozsudkům okresních soudů ve věcech prohlášení vykonatelnosti cizozemských rozhodnutí.

Oprávnění jsou podle názoru odvolacího soudu aktivně legitimovanými k podání návrhu v této věci ve smyslu článku 38 odst. 1 nařízení Brusel I a podle § 36 odst. 3 zákona č. 120/2001 Sb. exekučního řádu. Oprávnění se domáhají prohlášení vykonatelnosti rozhodnutí anglického soudu, které povinnému ukládá, aby plnil ve prospěch právě těchto oprávněných. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani námitka povinného proti insolvenčnímu řízení, v průběhu kterého byli oprávnění do funkcí likvidátorů společnosti GBI INVESTMENTS LIMITED jmenováni. Podle odvolacího soudu v tomto řízení není možno posuzovat účinky rozhodnutí vydaného v insolvenčním řízení před anglickým soudem, tedy

účinky jiného rozhodnutí, než rozhodnutí, jehož vykonatelnost je nyní posuzována. V této věci odvolací soud nemůže posuzovat soulad či nesoulad účinků rozhodnutí anglického insolvenčního soudu s veřejným pořádkem České republiky. Mimo jiné by to také znamenalo věcný přezkum rozhodnutí anglického soudu v nyní projednávané věci, neboť povinný se touto cestou vlastně domáhá toho, aby odvolací soud shledal na straně oprávněných nedostatek aktivní legitimace k vedení sporu v nalézacím řízení. Takový postup je nepřijatelný. Odvolací soud proto uzavřel, že oprávnění jsou v tomto řízení aktivně legitimováni.

Odvolací soud je také přesvědčen, že okresní soud vykonatelnost rozhodnutí anglického soudu správně posuzoval podle nařízení Brusel I, jakkoliv v rozsudku nalézacího soudu je odkazováno i na příslušná ustanovení anglického insolvenčního práva. Jedná se totiž o nárok, který by mohl být uplatněn v občanskoprávním řízení, jde o nárok na náhradu škody. Odvolací soud pak nevidí možnost pro posuzování otázky příslušnosti anglického soudu, když podle článku 35 odst. 3 nařízení Brusel I na případné porušení pravidel určení místní příslušnosti nelze uplatnit hledisko veřejného pořádku. I kdyby tedy anglický soud nebyl soudem k vydání rozhodnutí příslušným, pak by tato okolnost nemohla mít pro rozhodnutí odvolacího soudu význam. Odvolací soud je přesvědčen, že Nařízení Rady (ES) č. 1346/2000 o úpadkovém řízení není pro tento případ použitelné především s ohledem na znění článku 2 zmíněného nařízení, které pro účely tohoto nařízení definuje úpadkové řízení jako kolektivní řízení uvedené v článku 1 odst. 1. Podle článku 1 odst. 1 pak se toto řízení vztahuje na kolektivní úpadková řízení, která zahrnují částečné nebo úplné zabavení majetku dlužníka a jmenování správce podstaty.

Kdalší námitce povinného odvolací soud uzavřel, že označení povinného v rozhodnutí anglického soudu nezpůsobuje nevykonatelnost uvedeného rozsudku, když nelze tuto rozdílnost ve způsobu označení oproti občanskému soudnímu řádu podřadit pod žádnou z podmínek článku 34 odst. 1 či 2 nařízení Brusel I. Označení účastníka řízení jménem a příjmením není ve zjevném rozporu s veřejným pořádkem České republiky.

Zřejmá nesprávnost v datu doručení žaloby v nalézacím řízení povinnému, uvedená v osvědčení podle článku 54 nařízení Brusel I, nemá na posouzení vykonatelnosti rozhodnutí anglického soudu v této fázi, tedy ve fázi řízení před odvolacím soudem, význam. Předložení osvědčení podle článku 54 nařízení Brusel I je pouze podmínkou, za jejíhož splnění soud prvního stupně podle článku 41 nařízení Brusel I může prohlásit rozhodnutí za vykonatelné, aniž by bylo přezkoumáváno podle článku 34 a 35. Vzhledem k tomu, že v odvolacím řízení na návrh povinného je vykonatelnost rozhodnutí anglického soudu přezkoumávána podle článku 34, ztrácí případné formální nedostatky osvědčení podle článku 54 nařízení Brusel I význam.

Odvolací soud se dále zabýval dvěma pro rozhodnutí relevantními otázkami, a sice zda ve smyslu článku 34 odst. 1 nařízení Brusel I byla povinným důvodně uplatněna výhrada veřejného pořádku či ve smyslu čl. 34 odst. 2 výhrada neposkytnutí dostatečné lhůty povinnému k přípravě obrany proti uplatněnému nároku.

S odvoláním na závěry dosavadní judikatury Nejvyššího soudu (např. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 5180/2008) vychází odvolací ze zásady, že výhradu

veřejného pořádku jako důvod pro neuznání rozhodnutí lze použít jen ve výjimečných případech, ve kterých by uznání účinku cizího rozhodnutí, nikoliv uznání rozhodnutí jako takového, bylo ve zjevném rozporu s veřejným pořádkem státu, ve kterém má k uznání dojít. Obecně tak musí být porušena nějaká podstatná zásada, na které je právní řád země, v níž se o výkon žádá, založena. Soudu v zemi výkonu již nepřísluší zpochybňovat vykonatelnost podkladového rozhodnutí, a proto také nelze případnou nesprávnost při doručování rozhodnutí ztotožňovat s porušením veřejného pořádku. Odvolací soud se proto otázkou doručování rozsudku anglického soudu povinnému nezabýval. Posuzoval, zda uznání účinků rozhodnutí anglického soudu by bylo ve zjevném rozporu s veřejným pořádkem České republiky, tedy zda v důsledku účinků rozsudku anglického soudu by v daném případě byla porušena nějaká podstatná zásada, na které je založen právní řád České republiky. Odvolací soud žádnou takovou skutečnost neshledal. Právní řád České republiky je mimo jiné založen na ochraně základních práv a svobod, která se zaručují všem bez rozdílu pohlaví, rasy, barvy pleti, jazyka, víry a náboženství, politického či jiného smýšlení, národního nebo sociálního původu, příslušnosti k národnostní nebo etnické menšině, majetku, rodu nebo jiného postavení. Právním řádem České republiky je chráněno právo na život, chráněna je nedotknutelnost osoby, osobní svoboda, lidská důstojnost, osobní čest, dobrá pověst, soukromí a rodinný život, právo vlastnit majetek, nedotknutelnost obydlí. Je chráněna svoboda pohybu, myšlení a projevu (viz příslušná ustanovení Listiny základních práv a svobod). Odvolací soud neshledává, že by rozhodnutí anglického soudu, kterým povinnému bylo uloženo zaplatit oprávněným náhradu škody, bylo v rozporu s kteroukoliv ze shora vyjmenovaných zásad, na kterých je založen právní řád České republiky.

Povinný tvrdil, že v rozporu s veřejným pořádkem České republiky je uznání účinků rozsudku anglického soudu proto, že v řízení, v němž byl tento rozsudek vydán, bylo porušeno právo povinného na spravedlivý proces, když povinnému nebylo umožněno jednat v mateřském jazyce ani mu nebyl ustanoven anglickým soudem tlumočnick a ačkoli je povinný nemajetný a žádal anglický soud o ustanovení bezplatné právní pomoci, nebylo o jeho žádosti anglickým soudem ani rozhodnuto. Podle odvolacího soudu zajištění práva občanů Unie na spravedlivý proces nezahrnuje automaticky požadavek na splnění stejných procesních podmínek ve všech zemích Unie. Musí být dodržena jen ta nejzákladnější procesní práva účastníka řízení, bez nichž by nemohl své právo hájit. Tedy se musí o uplatněném nároku dozvědět a musí mu být umožněno uplatnit svou obranu a posléze mu musí být rozhodnutí doručeno.

Odvolací soud k tomu odkazuje též na usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 30 Cdo 3200/2013, podle něhož požadavek na překlad předvolání k jednání a návrhu na zahájení řízení do mateřského jazyka povinného není v ostatních členských státech obvyklý, nedostatek překladu podle článku 8 Nařízení Evropského parlamentu a Rady evropských společenství č. 1393/2007 o doručování soudních a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních členských státech je sice důvodem pro odmítnutí písemnosti, nezpůsobuje však neplatnost doručení. Zákonodárce společenství ani členské státy nepovažují provedení překladu listin do úředního jazyka žalovaného za nepostradatelné pro výkon jeho práva na obranu před soudem, a účelem článku 8 nařízení o doručování tedy je pouze jednotně stanovit, kdo musí zajistit překlad písemnosti a nést za něj náklady. Podle citovaného rozhodnutí také pod výhradou veřejného pořádku mohou náležet pouze takové otázky spravedlivého procesu, na které článek 34 odstavec 2 nelze aplikovat. Nejvyšší soud v citovaném rozhodnutí uzavírá, že pokud byl rozsudek pro zmeškání povinnému doručen a

ten využil opravné prostředky vůči němu, již není třeba zabývat se otázkou, zda byl v dostatečném časovém předstihu doručen návrh na zahájení řízení. V daném případě povinný tvrdí, že podal proti rozsudku anglického soudu odvolání, pokud tedy bude toto nalézací rozhodnutí přezkoumáno anglickým soudem vyšší instance, bude nepochybně posuzována i otázka včasného doručení žaloby a dodržení ostatních procesních pravidel před soudem prvního stupně.

Pokud jde o komunikaci povinného s anglickým soudem, pak povinný měl možnost zajistit si sám právní služby prostřednictvím advokátní komory České republiky (když poskytování bezplatné právní pomoci prostřednictvím advokátní komory upravuje § 18 zákona č. 85/1996 Sb. o advokacii), případně požádat o pomoc Ministerstvo spravedlnosti ČR, a měl také možnost sám nechat svá podání přeložit do anglického jazyka prostřednictvím služeb českého překladatele.

Druhá okolnost, která dle povinného způsobuje rozpor účinků předmětného rozsudku s veřejným pořádkem České republiky, je výše vymáhané částky přesahující 7 milionů liber. Jistě se jedná o částku vysokou, zejména s přihlédnutím k hospodářské situaci a síle měny obou zemí, nicméně pouze ve výši této částky není možné spatřovat rozpor s veřejným pořádkem České republiky. Nelze odhlédnout od skutečnosti, že má jít o náhradu škody, představované ztrátou hodnoty anglické obchodní společnosti. Jistě není důvodu se domnívat, že by v takovém případě výše škody nemohla dosáhnout částky několika set milionů českých korun.

Odvolací soud znovu připomíná, že výhradu veřejného pořádku lze použít jen ve výjimečných případech, ve kterých by uznání účinku cizího rozhodnutí bylo ve zjevném rozporu s veřejným pořádkem České republiky. Účinky rozhodnutí anglického soudu v daném případě budou znamenat, že povinný bude muset zaplatit oprávněným částku přes 7 milionů liber. Jakkoliv nepochybně může výše této částky přesahovat platební možnosti povinného, nejedná se o situaci, do které by se v souladu s českým právním řádem nemohl dostat dlužník v České republice. Vydání rozhodnutí, které by dlužníka zavázalo k úhradě částky, která přesahuje jeho finanční možnosti, není v rozporu s veřejným pořádkem České republiky, tím méně pak ve zjevném rozporu. Odvolací soud neshledal ani žádné jiné důvody, pro které by bylo možno uzavřít, že uznání účinků rozhodnutí anglického soudu by bylo ve zjevném rozporu s veřejným pořádkem České republiky.

Podle článku 34 odst. 2 nařízení Brusel I se rozhodnutí neuzná, jestliže žalovanému, v jehož nepřítomnosti bylo rozhodnutí vydáno, nebyl doručen návrh na zahájení řízení nebo jiná rovnocenná písemnost v dostatečném časovém předstihu a takovým způsobem, který mu umožňuje přípravu na jednání před soudem, ledaže žalovaný nevyužil žádný opravný prostředek proti rozhodnutí, i když k tomu měl možnost. V daném případě z provedeného dokazování především obsahem spisu Okresního soudu v Pardubicích sp. zn. 42 Cd 107/2013 bylo prokázáno, že žaloba v této věci, včetně překladu do českého jazyka, byla žalovanému doručena Okresním soudem v Pardubicích dne 13.6.2013. Anglický soud ve věci rozhodl dne 28.7.2014. Doba, která uplynula mezi doručením žaloby povinnému a vydáním předmětného rozsudku, podle odvolacího soudu byla dostatečná pro uplatnění obrany povinného. Z provedeného dokazování dále vyplývá, že povinný se k uplatněnému nároku vyjadřoval, a to listinami v českém jazyce s připojeným překladem prostřednictvím Google Translate, a to opakovaně, kdy uváděl na svou obranu věcné důvody. Z toho vyplývá, že povinný

o probíhajícím řízení věděl. Měl časový prostor k tomu, aby uplatnil svou obranu a také to učinil. Způsob, jaký zvolil, je věcí povinného.

Pokud jde o povinným namítanou existenci podaného odvolání, pak odvolací soud přisvědčuje argumentu oprávněného závěry rozsudku Evropského soudního dvora sp. zn. C 183/90, podle něhož rozhodnutí vydané a vykonatelné v jednom členském státě může být vykonáno ve druhém členském státě, ačkoliv ještě není pravomocné a lze proti němu uplatnit řádný opravný prostředek.

Odvolací soud uzavírá, že v daném případě nebylo prokázáno, že by v průběhu řízení před anglickým soudem bylo porušeno právo povinného na spravedlivý proces a že by tudíž přiznáním účinků rozhodnutí vydanému v takovém řízení mohlo být zjevným porušením veřejného pořádku České republiky. Odvolací soud neshledává ani jiné důvody, pro které by mohl uzavřít, že by přiznáním účinků rozsudku anglického soudu mohlo dojít k zjevnému porušení veřejného pořádku České republiky. Konečně podle odvolacího soudu nebyly splněny ani podmínky článku 34 odst. 2 nařízení Brusel I pro neuznání rozsudku anglického soudu, když bylo prokázáno, že povinnému, v jehož nepřítomnosti bylo rozhodnutí vydáno, byl doručen návrh na zahájení řízení i všechny související listiny v dostatečném časovém předstihu a s překladem do českého jazyka, takže povinnému bylo umožněno připravit se na jednání před soudem. Navíc povinný využil opravný prostředek proti nalézacímu rozhodnutí.

Odvolací soud podotýká, že neúspěch povinného není důsledkem toho, že by povinný neunesl břemeno tvrzení či břemeno důkazní, ale toho, že povinným tvrzené a prokazané skutečnosti nejsou podle odvolacího soudu důvodem pro závěr, že přiznání účinků předmětného anglického rozsudku by bylo ve zjevném rozporu s veřejným pořádkem České republiky. Odvolací soud tudíž neměl žádné důvody pro postup podle ust. § 118a o.s.ř.

Odvolací soud proto napadené usnesení okresního soudu jako věcně správné potvrdil.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 a § 224 odst. 1 občanského soudního řádu. Oprávnění byli v odvolacím řízení úspěšní, proto je povinný povinen nahradit jim náklady odvolacího řízení. Ty jsou představovány odměnou advokáta za 3 úkony právní služby po 1.500 Kč podle § 9 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., 3 paušálními náhradami hotových výdajů advokáta po 300 Kč dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., náhradou za ztrátu času za 6 půlhodin po 100 Kč dle § 14 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., náhradou jízdového advokáta z Prahy do Pardubic a zpět osobním automobilem v částce 2.141,70 Kč a 21% DPH ze součtu shora uvedených částek, celkem 9.401,70 Kč. K oprávněnými požadované odměně za právní služby advokáta odvolací soud podotýká, že oprávnění by měli v souladu s ust. § 12 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb. nárok na odměnu za každou ze zastupovaných osob sníženou o 20 %. Nicméně vzhledem k tomu, že požadovali odměnu za jeden úkon právní služby pouze ve výši 1.500 Kč, odvolací soud rozhodl o nákladech řízení podle jejich návrhu.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné.

Proti tomuto rozsudku lze za podmínek ust. § 237 o.s.ř. podat dovolání ve lhůtě 2 měsíců ode dne doručení tohoto rozsudku prostřednictvím okresního soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, k Nejvyššímu soudu ČR v Brně jako soudu dovolacímu. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 239 o.s.ř.).

V Pardubicích dne 7. prosince 2016

JUDr. Jaroslav Chmelík, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:

██████████